

[Arne Melchior]

Det er kun tre måneder siden, vi sidst havde åbningsdebat herinde, og da var det hr. Erhard Jakobsen, der førte ordet for CD, og talen var så fremragende, at jeg kunne nøjes med at læse den op. Jeg skal bare give et enkelt citat: »... vi er parate, vi vil gøre meget for at hjælpe regeringen igennem, for hvad i alverden skal vi ellers gøre, hvis regeringen ikke kommer igennem selv? Vi skal have en finanslov, og regeringen skal have rimelige vilkår.«

Det kan vi gentage i dag, og i øvrigt kan man læse vor skattepolitiske ordførers, fru Bente Junckers, tale af 9. oktober 1990 – det andet var fra den 4. oktober 1990 – eller vor partiformands, fru Mimi Jakobsens, tale ved partiets landsmøde den 10. november 1990.

Vi står ved det, vi er ikke på flugt, og det er igen et eksempel på usandfærdig beskrivelse, når vi i TV-Avisen efter nedsættelse af udvalgene så denne vippe, hvor man havde S og SF på den ene side og disse berømte ikkesocialistpartier på den anden side, men så blev blokken med CD lagt oven på S og SF, og så var flertallet vippet. Det fik vi sandelig med hr. Gammelgaard at gøre for, som om han ikke havde noget mere konstruktivt at bestille. Men hr. Gammelgaard ved jo udmærket, for han havde selv dagen inden sagt det, som jeg siger her nu, at der ikke blev vippet noget flertal.

Der er stadig væk ni ikkesocialistiske mandater i de samme udvalg mod otte såkaldt socialistiske, og der er ikke sket nogen ændring heri, og fremstillingen, forsøget på hetz over for det, må jeg vende mig meget stærkt imod.

Det er jo ikke os, der er løbet fra regeringen, der er jo andre partier her – ja, et som de faktisk har boet i hus sammen med indtil, var det den 13. eller 14. december, som ved de eneste møder, vi har haft her i salen, nemlig mellem jul og nytår, drillede regeringen og stemte imod regeringen. Da var hr. Gammelgaard ikke fremme med nogen bebrejdelse for det, ægtesengen var såmænd varm endnu, da disse stemmer gik mod regeringen, hvor CD var vedholdende og trofast. Der kom ikke nogen udtalelse fra gruppeformanden til CD om, at det var godt, og at det var dårligt til nogle andre.

Det er ikke os, der er på flugt fra noget som helst. Jeg kan tilsige statsministeren, regeringen og altså aktuelt, da det nu også er finanslovsdebat, finansministeren, at vor holdning vil være præget af skeptisk hjælpsomhed, jeg kan gøre

det lidt bedre endnu: af konstruktiv kompromisvilje. Vi stemmer for finanslovsforslaget ved tredje behandling, også hvis de 22 forslag, der kommer til første behandling i næste uge, og som har vidtgående sammenhæng med finansloven, ikke er gennemført og der ikke er klarhed over, hvordan de vil ende.

Vi kan muligvis komme i forlig med regeringen om en samlet finanslovsløsning, eller, hvis ikke det lykkes – hvad vi altså møder konstruktivt til – kan vi stille vore egne ændringsforslag og stemme for ændringsforslag, som vi finder fornuftige i øvrigt. Men regeringen bliver ikke væltet af taburetten – ja, bliver ikke forsøgt eller drillet med at blive væltet af taburetten af CD. Hvad den selv gør, hvad den selv måtte finde på at lægge af vanskeligheder i vejen for sig i denne, indrømmet, vanskelige situation, kan vi dog ikke tage ansvaret for.

Jeg må sige lidt om CD's stilling til disse skattelettelser. Nu har jo vælgerne, både under valgkampen og ved valget, og vismændene og det meget ansvarsbevidste LO og såmænd også et stort antal af arbejdsgiverledere udtalt sig skeptisk imod lettelserne i personskatten. Jeg skal nøjes med at citere fra Dansk Industri fra 7. januar, hvor Industrirådets formand, le Fèvre, bl.a. skriver:

»I en situation, hvor der er almindelig politisk enighed om, at der er behov for øget valutaindtjening og beskæftigelse, virker det paradoksalt at finansiere personskattelettelser med en stramning af beskatningen af industrien. Forslaget lægger op til, at der flyttes penge fra virksomhedernes opsparing og investering til privat forbrug. Det vil vanskeliggøre industriens fremtidige valutaindtjening og jobskabelse.«

Vi har hele tiden sagt – og det er heller ikke nogen ny position, det er ikke nogen flugt fra noget – at vi, hvis der er råd til og mulighed for at skaffe kompensation for lettelser i skatter og afgifter, foretrækker, af de kendte EF-nødvendige årsager, at de sker over moms og afgifter og så i øvrigt over boligskatterne. Og den omstændighed, at der nu ser ud til at være mere end hundrede mandater bag dette synspunkt, kan vel ikke føre til, at regeringen forlanger, at så skal vi forlade det.

Oprindeligt stod vi temmelig alene med det, nu er der mange om det. Men det kan jo ikke være noget godt argument, efter at som sagt og-